

**การทบทวนวรรณกรรมการวิจัยนโยบาย:
ขอบเขต ข้อจำกัดและกรณีศึกษางานวิจัยนโยบาย**

ยศธร ทวีพล*

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยทักษิณ

วันที่รับบทความ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2564

วันที่แก้ไขบทความ 24 มีนาคม พ.ศ. 2565

วันที่ตอบรับบทความ 7 เมษายน พ.ศ. 2565

บทคัดย่อ

การวิจัยนโยบายถูกนำมาเป็นเครื่องมือการศึกษานโยบาย มีเป้าหมายพิจารณาผลกระทบ คุณภาพ และความต้องการนโยบายของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ตลอดจนการตระหนักต่อการพิจารณา อุดมการณ์และผลประโยชน์ในกระบวนการนโยบายสาธารณะภายใต้ระเบียบวิธีการศึกษาที่ถูกพัฒนาขึ้น อย่างเป็นระบบและหลากหลาย โดยเชื่อมั่นต่อการมีส่วนร่วม ผู้เกี่ยวข้องกันโยบายและข้อมูลป้อนกลับ ซึ่งนับเป็นเครื่องมือสำคัญของกลุ่มประเทศมหาอำนาจตั้งแต่ ค.ศ. 1980 บทความนี้มีวัตถุประสงค์ศึกษา การขยายขอบเขตการวิจัยนโยบาย ข้อจำกัดการวิจัยนโยบายและกรณีศึกษางานวิจัยนโยบาย การศึกษา พบว่า การวิจัยนโยบายพยายามขยายขอบเขตการศึกษา ไม่เฉพาะแต่มีอิทธิพลต่อระเบียบวิธีวิจัยดั้งเดิม หรือนโยบายศาสตร์เท่านั้น แต่การศึกษาการวิจัยนโยบายมุ่งสู่การเข้ามามีอิทธิพลทางการศึกษาร่วมกับ ศาสตร์อื่นๆ อย่างไรก็ตามแม้การวิจัยนโยบายมีอิทธิพลดังกล่าว แต่การวิจัยนโยบายยังคงได้รับการ วิพากษ์วิจารณ์ว่าข้อจำกัดความเป็นสากล และจุดอ่อนการพยากรณ์หรือทำนายปรากฏการณ์ ในขณะที่ ข้อค้นพบจากกรณีศึกษางานวิจัยนโยบาย พบว่า การวิจัยนโยบายถือว่ามีความโดดเด่นในแง่กระบวนการ ศึกษาจากการตระหนักและให้ความสำคัญกับบทบาทผู้เกี่ยวข้องกันโยบายสาธารณะจากทุกภาคส่วน

คำสำคัญ: การวิจัยนโยบาย; นโยบายสาธารณะ; นโยบายศาสตร์

* ผู้รับผิดชอบบทความ: yossathorn@tsu.ac.th

Literature Review on Policy Research: Scope, Limitation and Case Studies of Policy Research

Yossathorn Taweephon*

Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University

Received 2 July 2021

Received in revised 24 March 2022

Accepted 7 April 2022

Abstract

Policy research has been used as a tool for policy study, aiming at considering the impact, quality, and policy needs of stakeholders as well as the awareness of ideology consideration and interests in the public policy process under a systematic and diverse educational methodology based on the belief in participation, policy stakeholders and feedback. Policy research has been an important tool of the Great Powers since 1980. This article aims to study the expansion of the scope of policy research, policy research limitations, and policy research case studies. The study found that policy research has expanded its scope of study with the aim of not only influencing traditional research methods or policy sciences but also to influencing education in conjunction with other sciences. Even though policy research has such influence, it has been criticized for limiting its universality and its weaknesses to forecast or predict phenomena. According to the findings from the policy research case studies, policy research is outstanding in terms of the educational process due to the awareness and emphasis on the role of public policy stakeholders from all sectors.

Keywords: Policy Research; Public Policy; Policy Science

* Corresponding author: yossathorn@tsu.ac.th

DOI: 10.14456/tujournal.2023.20

บทนำ

ในปี ค.ศ. 1980 ประเทศสหรัฐอเมริกาเริ่มนำนโยบายสาธารณะมาเป็นเครื่องมือปรับปรุงผลการปฏิบัติงานของรัฐบาล (Acevedo, Sellare & Martine, 2019) โดยนำมาจัดการกับกฎระเบียบและข้อบังคับเพื่อสร้างความได้เปรียบ รวมถึงมาตรการอื่นโดยเฉพาะภาษี มีเป้าหมายการเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศสู่มหาอำนาจของโลก เช่นเดียวกับประเทศเนเธอร์แลนด์ (Mayer, 2007) และสาธารณรัฐเยอรมัน ในปี ค.ศ. 1986 เริ่มตระหนักและให้ความสำคัญต่อนโยบายสาธารณะในแง่การวิเคราะห์ (Saretzki, 2007) ความสำเร็จของการพัฒนาประเทศจากการใช้นโยบายสาธารณะเป็นเครื่องมือ ก่อให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจและมีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีกระทั่งประเทศมีความทันสมัย ส่งผลให้นโยบายสาธารณะขยายอาณาเขตกว้างไกลครอบคลุมประเทศกำลังพัฒนาอย่างแพร่หลาย อาทิ สาธารณรัฐอินเดีย (Mathur & Mathur, 2007) สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Setiadi & Lo, 2019) และสาธารณรัฐโคลัมเบีย

ช่วงแรกของความสำเร็จในแง่เครื่องมือพัฒนาประเทศของนโยบายสาธารณะมีนักการเมือง ผู้ทำหน้าที่บริหารประเทศแสดงบทบาทหลัก โดยเฉพาะมีมติการกำหนดนโยบายอันนำมาซึ่งการจัดการกับปัญหาวิกฤต อาทิ ปัญหาสิ่งแวดล้อม ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคม ปัญหาทางเศรษฐกิจ ความยากจน ปัญหาการก่ออาชญากรรม (Grimm, 2019) และนโยบายการศึกษา (Kimball, 2019) อย่างไรก็ตามแม้ช่วงแรกในการนำนโยบายสาธารณะมาพัฒนาประเทศถูกมองว่าประสบความสำเร็จจนกระทั่งได้รับการยอมรับให้เป็นเครื่องมือสำคัญของการพัฒนาประเทศ แต่การกำหนดนโยบายสาธารณะโดยนักการเมืองซึ่งเป็นผู้แสดงบทบาทหลัก เริ่มถูกตั้งคำถามต่อความชอบธรรมและผลประโยชน์ทับซ้อน โดยเกิดจากอิทธิพลการบริหารงานภาครัฐที่เปลี่ยนไป ซึ่งเริ่มตระหนักต่อการมีส่วนร่วมระหว่างภาครัฐและภาคประชาชนในการกำหนดนโยบาย

ความสำเร็จของนโยบายสาธารณะทำให้นโยบายได้รับการวิจัยอย่างต่อเนื่องภายใต้สถาบันการศึกษาในหลายมิติ อาทิ การกำหนดนโยบายของนักการเมือง การค้นหาทางเลือกนโยบาย การวิเคราะห์และประเมินผลลัพธ์นโยบาย และการมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นต่อนโยบาย แต่ระหว่างการศึกษา นักวิจัยเริ่มตระหนักว่าการวิจัยทางสังคมศาสตร์เป็นระเบียบวิธีวิจัยที่ขาดความสามารถการสังเกตปรากฏการณ์ได้อย่างเป็นรูปธรรม และให้ความสำคัญกับข้อมูลทุติยภูมิอันมีข้อจำกัดความเที่ยงตรง ซึ่งใช้ข้อมูลการบอกเล่าจากบุคคลหนึ่งสู่บุคคลหนึ่ง จากสถานที่หนึ่งสู่สถานที่หนึ่ง และจากเวลาหนึ่งสู่เวลาหนึ่ง หลายข้อค้นพบจึงขับเคลื่อนตามแรงจูงใจการสัมภาษณ์ การบันทึกและเอกสาร (Scharpf, 1997) ไม่สามารถนำมาสู่การวิจัยด้านนโยบายสาธารณะเพื่อค้นหาแนวทางการปรับปรุงนโยบายหรือการประเมินผลลัพธ์นโยบายสาธารณะ

การวิจัยนโยบายจึงเริ่มแสดงบทบาทในฐานะกรอบการศึกษาปลายศตวรรษที่ 20 ในขณะที่ช่วงแรกของการวิจัยนโยบายเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1900 (McGann, 1992) โดยบทบาทการวิจัยนโยบายสาธารณะมีส่วนช่วยปิดช่องว่างการวิจัยเชิงคุณภาพอันมีข้อจำกัดการสังเกตและความเที่ยงตรงของข้อมูลที่ใช้ศึกษา รวมถึงมีส่วนช่วยสร้างความเข้าใจและการประยุกต์ใช้นโยบายของรัฐบาลอย่างมีประสิทธิภาพ มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ การผลิตความรู้ใหม่ และนำมาซึ่งข้อมูลที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงในระยะยาว โดย Slade, Hazell, Place & Renkow (2020) และ Sabatier & Jenkins-Smith (1999) เชื่อว่าการวิจัยนโยบายจะก่อให้เกิดข้อมูลทางเทคนิคแก่รัฐบาลอย่างมีประสิทธิภาพ ความเท่าเทียมกันทางสังคม ผลประโยชน์จากนโยบาย รวมถึงผลประโยชน์ทางการเมือง แม้ว่า Setiadi & Lo (2019) ได้แย้งว่าการวิจัยอาจไม่ก่อให้เกิดกระบวนการกำหนดนโยบายและการวิจัยนโยบายจำนวนไม่น้อยถูกตั้งคำถามว่าเป็นระเบียบวิธีการศึกษาที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆ ต่อกระบวนการวิจัยหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตาม Scharpf (1997) มองว่านโยบาย ซึ่งถูกผลิตโดยมนุษย์ ส่วนใหญ่ปราศจากการพิจารณาปัจจัยภายนอก ผลลัพธ์ของนโยบายจึงอยู่ภายใต้ข้อจำกัดการปราศจากอิทธิพลปัจจัยภายนอก ในขณะเดียวกันนโยบายสาธารณะยังขึ้นอยู่กับความรู้และความพึงพอใจของปัจเจกบุคคลเป็นหลัก ซึ่งข้อจำกัดดังกล่าวของนโยบายสาธารณะสามารถลดจุดอ่อนลงโดยใช้การวิจัยนโยบาย

บทความนี้จึงศึกษาการวิจัยนโยบาย การนำเสนอแบ่งออกเป็นห้าส่วน ส่วนแรก “จากการวิจัยสู่การวิจัยนโยบาย” กล่าวถึงจุดเริ่มต้นการวิจัยนโยบาย ซึ่งมีบทบาทการประยุกต์การศึกษาร่วมกับการวิจัยเชิงคุณภาพและการบูรณาการการวิจัยสู่ศาสตร์อื่น รวมถึงการใช้การวิจัยนโยบาย ต่อมาเป็นส่วน “การขยายขอบเขตการวิจัยนโยบาย” กล่าวถึงบทบาทการวิจัยนโยบายต่อการศึกษาอย่างหลากหลาย ทั้งการศึกษาเชิงคุณภาพ การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ การวิจัยนโยบายในแง่มุมการกำหนดผลลัพธ์ การประเมินอิทธิพลผลผลิต การประเมินผลกระทบต่อนโยบายใหม่เชิงเปรียบเทียบ ส่วนต่อมาเป็นส่วน “ข้อจำกัดการวิจัยนโยบาย” อธิบายความยากลำบากการวิจัยนโยบาย ทั้งในแง่ความน่าเชื่อถือและความเป็นสากล จากนั้นเป็นส่วน “กรณีศึกษางานวิจัยนโยบาย” ซึ่งนำเสนอแนวทางการศึกษาของนักวิชาการ โดยมีเป้าหมายสะท้อนวิธีการวิจัยนโยบาย อันเป็นหลักการสำคัญของการวิจัย และส่วนสุดท้าย “บทสรุป” เป็นการสรุปผลการศึกษา อย่างไรก็ตามแนวทางการศึกษาอยู่บนพื้นฐานการเลือกใช้ข้อมูล ซึ่งเป็นบทความทางวิชาและหนังสือระดับนานาชาติที่มีประโยชน์ในแง่ความเป็นสากลและทั้งหมดเป็นงานที่ศึกษาภายใต้การวิจัยนโยบายสาธารณะเป็นการเฉพาะ โดยเอกสารส่วนใหญ่มีระยะเวลาเผยแพร่ฉบับย้อนหลังไม่เกิน 5 ปี ยกเว้นบางรายการ ซึ่งกล่าวถึงความเป็นมาและรากเหง้าการวิจัยนโยบายสาธารณะ

จากการวิจัยสู่การวิจัยนโยบาย

Kerrigan & Johnson (2019) ได้แย้งว่าผลกระทบทางอำนาจการวิจัยจากเสรีนิยมใหม่ ก่อให้เกิดปัญหาและการตั้งคำถามต่อประเด็นชายขอบ การขาดความหลากหลายและตระหนักต่อการปราศจากการมีส่วนร่วมของชุมชน ซึ่งเป็นประเด็นคำถามใหม่ที่ท้าทายการวิจัยนโยบาย จนกระทั่งเสนอว่าการวิจัยที่ดีจำเป็นต้องอยู่บนพื้นฐานความหลากหลาย ทั้งการประยุกต์กรอบความคิดทางทฤษฎี การเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล รวมถึงวิพากษ์ว่าการวิจัย โดยเฉพาะการวิจัยเชิงคุณภาพควรเพิ่มตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อนโยบาย ซึ่งเดิมปราศจากเสียงผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และระบุว่าการศึกษาเชิงคุณภาพควรหลุดพ้นจากมาตรฐานการวิจัยทั่วไปในการวิเคราะห์นโยบายและมุ่งสู่การพิจารณานโยบายอย่างเฉพาะเจาะจงเพื่อให้นักวิจัยและผู้กำหนดนโยบายสาธารณะพิจารณาสาเหตุของปัญหาอย่างเป็นมาตรฐาน (Bingham, Dean & Castillo, 2019) แต่อย่างไรก็ตาม Clarke (2007) ยังคงเชื่อว่าการวิเคราะห์ห้วงกรรมและการโต้แย้งถือเป็นจุดเชื่อมระหว่างการศึกษาเชิงคุณภาพแบบดั้งเดิมกับการวิจัยนโยบายที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

การวิจัยเชิงคุณภาพจึงเริ่มประยุกต์การศึกษาตามการวิจัยนโยบาย (Friedensen, McCrae & Kimball, 2017) แม้ Maxwell (2004) ได้แย้งว่าการวิจัยเชิงปริมาณเป็นศูนย์กลางแห่งการวิจัยนโยบาย ในขณะที่การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นเครื่องมือของนักวิจัยนโยบายที่จำเป็นต้องประยุกต์ใช้ สำหรับการวิจัยนโยบายส่วนใหญ่เป็นแบบกรณีศึกษา (Wagenaar, 2007) กรณีศึกษาจึงเป็นแกนกลางการวิจัยนโยบาย มีหลักการอยู่บนพื้นฐานความหลากหลายของข้อมูลในแง่พื้นที่เพื่อสนับสนุนการพัฒนาทฤษฎี โดยศึกษาอย่างเป็นระบบ และให้ความสำคัญกับความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมวิจัย การเลือกพื้นที่ศึกษา เหตุผลการสุ่ม จริยธรรมการวิจัย การพัฒนาการเก็บข้อมูล เครื่องมือการวิเคราะห์ข้อมูล ขนาดกลุ่มศึกษา โดยผู้มีส่วนร่วมเป็นเจ้าของความหมายของประเด็นที่ศึกษา และกังวลต่อการมีอิทธิพลของกลุ่มชนชั้นนำหรือผู้กำหนดนโยบาย (Fischer, 2007) จึงทำให้การวิจัยนโยบายมีอิทธิพลกับการอธิบายและเปรียบเทียบปรากฏการณ์ รวมถึงสะท้อนประสบการณ์ปัจเจกบุคคล (Sadovnik, 2007) ซึ่งทำให้ Yanow (2007) มองว่าการวิจัยนโยบายมิใช่เรื่องใหม่และเป็นกระบวนการทั่วไป แตกต่างกับ Kerrigan & Johnson (2019) เชื่อว่าการวิจัยนโยบายเป็นมุมมองใหม่ของนักวิจัยในฐานะการค้นหาคำตอบที่ซับซ้อนของนโยบาย โดยมองหาผู้เกี่ยวข้องต่อการกำหนดการตัดสินใจอย่างหลากหลาย อาทิ รัฐบาล ชุมชน ฯลฯ (Jann & Wegrich, 2007; Scharpf, 1997; Robert & Yu, 2018; Kimball, 2019)

การวิจัยนโยบายเริ่มบูรณาการไปสู่นโยบายศาสตร์และรัฐศาสตร์ รวมถึงศาสตร์การบริหาร โดยเฉพาะรัฐศาสตร์ โดยให้ความสำคัญกับการศึกษาผลประโยชน์ อุดมการณ์ ความเป็นสถาบัน การออกแบบนโยบาย การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอุดมการณ์และผลประโยชน์ (Sidney, 2007) ซึ่ง Stone (2007) เรียกว่าการมองหาข้อเสนอและข้อถกเถียงนโยบายจากกลุ่มผู้เกี่ยวข้อง

อาทิ องค์การไม่แสวงหาผลกำไร รัฐบาล พรรคการเมือง ภาคธุรกิจ ซึ่งเป็นกลุ่มชนชั้นนำที่มีอำนาจ ควบคุมนโยบาย (Farquharson, 2005) โดยมุ่งสู่ผลลัพธ์ใหม่ในการปรับปรุงนโยบาย กฎระเบียบ ความเป็นสถาบัน การจัดการทางเศรษฐกิจและสังคม (Raitzer & Ryan, 2008) และตระหนักต่อบทบาทการมีส่วนร่วมของชนชั้นนำในกระบวนการวิจัย ทั้งการสัมภาษณ์ การให้คำแนะนำ พฤติกรรมที่มีผลต่อการวิจัย ซึ่งบทสนทนาของชนชั้นนำถือเป็นกุญแจสำคัญในฐานะผู้กำหนดนโยบาย โดยเป็นการศึกษาที่สะท้อนทักษะการต่อรองและอำนาจของผู้เข้าร่วมวิจัย ความสัมพันธ์กรณีดังกล่าวจึงมีอิทธิพลทางการเมืองเป็นศูนย์กลางของบริบทการศึกษา (Lancaster, 2017)

นอกจากผู้เกี่ยวข้องที่เป็นศูนย์กลางการวิจัยนโยบาย การวิจัยนโยบายยังพิจารณาทรัพยากร คุณภาพและปริมาณผลผลิต ผลกระทบของนโยบายจากการกำหนดนโยบาย Setiadi & Lo (2019) จึงมองการวิจัยนโยบายเป็นกระบวนการรับความรู้อย่างหลากหลายของผู้กำหนดนโยบาย ซึ่งมีอิทธิพลต่อผลลัพธ์นโยบาย แต่เป็นการมองที่ยังขาดความชัดเจน โดยเป็นนิยามแบบกว้างว่าการวิจัยนโยบายเป็นผลผลิตอย่างเป็นทางการของการบริหารงานโดยรัฐบาลจากการสร้างความองค์ความรู้ของผู้เกี่ยวข้องอย่างเข้มแข็งและหลากหลาย โดยสะท้อนนัยยะประเด็นทางนโยบาย ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับข้อโต้แย้งของ Saretzki (2007) ระบุว่าแม้การวิจัยนโยบายถูกบูรณาการไปสู่ศาสตร์อื่น แต่ยังคงขาดความชัดเจนในแง่ทฤษฎี หลักการ และระเบียบวิธีวิจัย โดยการวิจัยนโยบายปราศจากกรอบการวิเคราะห์ที่ชัดเจน (Dunlop, Kamkhaji & Radaelli, 2019)

พัฒนาการการวิจัยนโยบายชัดเจนอย่างต่อเนื่อง โดย Trudgill (1990) และ Johnston & Plummer (2005) ระบุว่าการศึกษาควรเริ่มอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่นักวิจัยพิจารณาสภาพปัญหา แท้จริงของประเด็นศึกษา จากนั้นยอมรับสาเหตุปัญหาร่วมกัน รวมถึงค้นหา ยอมรับวิธีการแก้ปัญหาร่วมกัน ระบุนิยามการที่จำเป็นต่อการแก้ไขปัญห จินนำวิธีการแก้ไขปัญหไปปฏิบัติและประเมินวิธีการแก้ไขปัญห ทำให้การวิจัยนโยบายถูกมองว่าเป็นวิธีการศึกษาเน้นจัดการกับปัญหาอย่างเป็นระบบและทำความเข้าใจปรากฏการณ์ซับซ้อน (Kerrigan & Johnson, 2019) ซึ่งอาศัยหลักการจัดการกับข้อมูลป้อนกลับ (Majchrzak & Markus, 2014) และส่งต่อข้อมูลไปยังการตัดสินใจของผู้กำหนดนโยบาย โดยระบุอำนาจหน้าที่ การปรับปรุงเงื่อนไขและค้นหาแนวทางแก้ปัญหาร่วมกัน พิจารณาและวิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์ (Scharpf, 1997) วิเคราะห์การติดต่อสื่อสาร และผลกระทบจากการติดต่อสื่อสาร (König, 2021) การวิจัยนโยบายจึงเป็นพื้นฐานการวิเคราะห์ทางเทคนิคหรือระเบียบวิธีวิจัย โดยการวิเคราะห์นโยบายเชิงประจักษ์ (Fischer, 2007) Mayer (2007) จึงเชื่อว่าการวิจัยนโยบายน่าจะถูกประยุกต์เพื่อศึกษาเพิ่มขึ้นในอนาคต

ข้อตกลงพื้นฐานการวิจัยนโยบายดังกล่าวเป็นการศึกษาตามกรอบเชิงกลยุทธ์ ขึ้นอยู่กับประเภทคำถามและการออกแบบการวิจัยอันก่อให้เกิดการศึกษาเชิงประจักษ์ ในขณะที่เดียวกันกรอบเชิงกลยุทธ์การวิจัยนโยบายเน้นและให้ความสำคัญกับการติดต่อสื่อสาร ในฐานะส่วนหนึ่งของ

กลยุทธ์หรือการปฏิบัติตามนโยบาย จนกระทั่งปรากฏผลผลิตและผลลัพธ์นโยบาย (Clarke, 2007) Yanow (2007) จึงเชื่อว่าการวิจัยนโยบายเป็นเพียงกระบวนการวิจัยทางสังคมศาสตร์ทั่วไป โดยเฉพาะกระบวนการเก็บข้อมูลทั้งการสังเกต การสัมภาษณ์ การจัดการกับเอกสาร เช่นเดียวกับการวิเคราะห์ข้อมูลที่หลากหลาย อาทิ การวิเคราะห์เชิงวิพากษ์คุณค่า เชิงเรื่องราวบอกเล่า เชิงบรรยายหรือการจัดกลุ่มวิเคราะห์ โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยและความเชื่อมโยงการวิจัย รวมถึงคำถามการวิจัย (Jann & Wegrich, 2007) แต่อย่างไรก็ตาม Baker & McGuirk (2017) รวมถึง Bardach & Patashnik (2020) ยังคงมองว่าการสัมภาษณ์และการวิเคราะห์เอกสารเป็นองค์ประกอบของนักวิจัยนโยบายและเป็นจุดเด่นที่ต่างกับแนวการศึกษาอื่น โดยเฉพาะการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องต่อนโยบายอันก่อให้เกิดการสร้างสรรค์และมีผลต่อความใหม่ของนโยบาย

ภาพประกอบ 1 เส้นทางการวิจัยนโยบาย

ที่มา : Slade, Hazell, Place & Renkow (2020, p. 543)

อย่างไรก็ตามแม้การวิจัยนโยบายถูกโต้แย้งดังกล่าวข้างต้น แต่ Slade, Hazell, Place & Renkow (2020) ยังคงเชื่อว่าการวิจัยนโยบายยังคงมีความชัดเจนของระเบียบแบบแผนการศึกษา โดยมองการวิจัยนโยบายเป็นกิจกรรม ประกอบด้วย อิทธิพลจากอุดมการณ์และประโยชน์ ซึ่งมีอิทธิพลต่อผู้เกี่ยวข้องและกิจกรรมการวิจัยนโยบาย จนกระทั่งส่งผลต่อผลลัพธ์นโยบายและนำมาสู่ผลกระทบของนโยบาย ซึ่งหลังจากผลกระทบนโยบาย จะส่งผลต่อองค์ความรู้และการกำหนดนโยบายใหม่ ดังนั้นแม้การวิจัยนโยบายมิใช่เรื่องใหม่แต่ปัจจุบันการวิจัยนโยบายได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงประสิทธิภาพการวิจัย โดยก่อให้เกิดความแม่นยำของข้อมูลจากการที่การวิจัยนโยบายถูกนำมาบูรณาการร่วมกับการวิจัยเชิงปริมาณและกำหนดวิธีการศึกษา รวมถึงขั้นตอนการวิจัยในลักษณะใกล้เคียงกับการพิจารณาการปฏิบัติงานอย่างเป็นเลิศ (Clarke, 2007) โดยนักวิจัยมีบทบาทจัดการกับสาธารณะในมิติการเจรจาต่อรองและการไกล่เกลี่ยจนเกิดตัวแบบใหม่ของนโยบาย นอกจากนี้อิทธิพลการวิจัยนโยบายที่มีพื้นฐานจากการกำหนดนโยบาย สามารถก่อให้เกิดทางเลือกการตัดสินใจนโยบาย (Setiadi & Lo, 2019) ในขณะที่การวิจัยนโยบายดั้งเดิมเน้นศึกษากระบวนการนโยบายตามลำดับการบังคับบัญชา ส่วนมุมมองอื่นเน้นการศึกษาแนวราบ (DeLeon & Vogenbeck, 2007)

การขยายขอบเขตการวิจัยนโยบาย

กระบวนการกำหนดนโยบายสาธารณะเป็นพื้นฐานการถ่ายทอดนโยบายและความคิดทางการเมืองของรัฐ (Acevedo, Sellare & Martínez, 2019) การวิจัยนโยบายจึงไม่ควรถูกจำกัดเฉพาะการศึกษานโยบายสาธารณะ หรือมีมุมมองเฉพาะการแก้ปัญหานโยบายสาธารณะและผลกระทบจากสภาพแวดล้อมของนโยบาย แต่การวิจัยนโยบายควรเปิดกว้างสู่การพิจารณาสภาพปัญหาและกำหนดสมมติฐานตามปรากฏการณ์ที่นักวิจัยสนใจหรือให้ความสำคัญ (Scharpf, 1997) การวิจัยนโยบายเป็นทางเลือกในแง่ความเป็นตัวแทนสะท้อนเสียงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและมุมมองนักวิชาการ สตรี ชนชั้นนำ กลุ่มหลากหลายทางเชื้อชาติ สีผิว และชุมชนชายขอบ (Kerrigan & Johnson, 2019) ซึ่งมีขอบเขตกว้างขวางอย่างต่อเนื่อง ไม่เพียงแต่เนื้อหาสาระที่มีการเปลี่ยนแปลงขอบเขตการศึกษา การวิจัยนโยบายสาธารณะเดิมที่ศึกษาบนพื้นฐานการวิจัยเชิงคุณภาพเริ่มขยายขอบเขตการศึกษาสู่การวิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงคุณภาพ โดยให้ความสำคัญกับการคาดการณ์สาเหตุของปัญหาเพื่อให้นักวิจัยเข้าใจปัญหาอย่างลึกซึ้งและสามารถสรุปผลการศึกษาจากตัวแปรจำนวนมากให้เหลือตัวแปรเดียว (Bingham, Dean & Castillo, 2019)

นอกเหนือจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงคุณภาพในการวิจัยนโยบาย การวิจัยนโยบายขับเคลื่อนสู่เครือข่ายนโยบายและการวิจัยนโยบายเชิงเปรียบเทียบ ซึ่งพิจารณานโยบายระดับชาติ ภูมิภาค และท้องถิ่น หัวใจสำคัญการวิจัยนโยบายสาธารณะเปรียบเทียบเน้นพิจารณาบทบาทรัฐต่อการใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายแห่งความสำเร็จของนโยบายที่ผู้เกี่ยวข้องปฏิบัติตาม

อย่างสมัครงใจ โดยเชื่อว่ามาตรการเหล่านั้นส่งผลต่อผู้เกี่ยวข้องอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ รวมถึงพยายามพิจารณาว่าการกำหนดนโยบายภูมิภาคสำคัญเพียงใด พรรคการเมืองกระตุ้นให้นโยบายประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด การวิจัยนโยบายเปรียบเทียบจึงเปรียบเสมือนการค้นหาคำจี้จับเคลื่อนนโยบาย (Lodge, 2007) นอกจากนั้นการวิจัยนโยบายยังถูกกล่าวถึงภายใต้วงจรนโยบาย อาทิ บทบาทการวิจัยนโยบายต่อการกำหนดนโยบาย (Clarke, 2007) การวิจัยนโยบายในมุมมองการประเมินนโยบาย (policy evaluation) (Graaf & Hertogh, 2020)

การวิจัยนโยบายภายใต้กรอบแนวคิดเครือข่ายพันธมิตรนโยบาย (Advocacy Coalition Framework) เน้นอธิบายตัวแปรในกระบวนการกำหนดนโยบายที่ซับซ้อนและลึกซึ้ง โดยค้นหาหลักฐานการสนับสนุนนโยบายและการเข้าร่วมของกลุ่มผู้เกี่ยวข้อง (Setiadi & Lo, 2019) แต่ยังคงอยู่ภายใต้หลักการเดิม ซึ่งใช้มุมมองจากผู้เกี่ยวข้องอย่างหลากหลาย และเชื่อว่าผู้เกี่ยวข้องมีบทบาทสำคัญต่อการนิยามปัญหาและปรับปรุงนโยบาย (Jann & Wegrich, 2007) นอกเหนือจากกรณีดังกล่าวการวิจัยนโยบายมุ่งสู่การประเมินอิทธิพลการวิจัยนโยบายต่อการเปลี่ยนแปลงและประเมินการเปลี่ยนแปลงนโยบาย โดยผสมผสานอิทธิพลต่าง ๆ ต่อผลลัพธ์การวิจัย และระบุการประเมินการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นลำดับ ซึ่งประเมินเชิงคุณภาพในมิติประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการวิเคราะห์ต้นทุนผลประโยชน์ อย่างไรก็ตามนอกจากการประเมินเชิงคุณภาพ การวิจัยนโยบายขยายขอบเขตสู่การประเมินเชิงปริมาณ โดยเฉพาะมิติการลงทุนและการพิจารณาอัตราผลตอบแทนโดยประเมินตัวแปรเกี่ยวกับเวลาและคุณภาพผลผลิตจากการวิจัยนโยบาย

นอกจากนั้นการวิจัยนโยบายกล่าวถึงการกำหนดผลลัพธ์ การประเมินอิทธิพลของผลผลิตการวิจัยต่อผลลัพธ์หรือการเปลี่ยนแปลง การประเมินผลกระทบต่าง ๆ ต่อนโยบายใหม่เชิงเปรียบเทียบ การวัดผลกระทบการเปลี่ยนแปลง (Slade, Hazell, Place & Renkow, 2020) อย่างไรก็ตามในทัศนะของ Baker & McGuirk (2017) มองว่าการวิจัยนโยบายได้รับการขยายขอบเขตการศึกษา โดยไม่ถูกจำกัดเฉพาะการศึกษาเชิงปริมาณหรือคุณภาพ และขยายขอบเขตการศึกษา จากเดิมกล่าวถึงอำนาจหน้าที่และบทบาทผู้เกี่ยวข้องนโยบาย เครื่องมือและความเป็นสถาบัน สู่การวิจัยนโยบายเชิงวิพากษ์ (critical policy research) ซึ่งเป็นขอบเขตการศึกษาที่มองข้ามการเปลี่ยนแปลงระดับกฎระเบียบ แต่หันมาพิจารณาส่วนประกอบนโยบายที่สำคัญ อาทิ บทบาทแรงงานต่อการกำหนดนโยบาย โดยเปลี่ยนจากบทบาทผู้กำหนดเป็นผู้รับนโยบาย

ข้อจำกัดการวิจัยนโยบาย

มุมมองการพิจารณาข้อจำกัดการวิจัยนโยบายเริ่มจากการตั้งคำถามของ DeLeon & Vogenbeck (2007) โดยพิจารณาว่าหากข้อจำกัดการวิจัยนโยบายต่ำ การวิจัยนโยบายต้องประสบความสำเร็จมากกว่าวิธีอื่น ทั้งในแง่การเรียนรู้ใหม่ ความเป็นศาสตร์ ผลประโยชน์ที่ได้รับ ต้นทุน

และผลลัพธ์การศึกษา การพิจารณาลักษณะต่าง ๆ สามารถทำให้เข้าใจข้อจำกัดนโยบายภายใต้บริบทการพัฒนาโยบายศาสตร์ ซึ่ง Setiadi & Lo (2019) ระบุว่า การวิจัยนโยบายมีต้นทุนสูงจากกระบวนการที่ซับซ้อน โดยไม่สามารถควบคุมเครือข่ายนโยบายและชุมชน รวมถึงอิทธิพลทางการเมือง ตลอดจนความไม่ชัดเจนของวัตถุประสงค์การวิจัยเป็นข้อจำกัดการวิจัยนโยบาย ซึ่งทำให้การวิจัยนโยบายล้มเหลว นอกจากนั้นหลายการศึกษาที่ถูกประยุกต์ในการวิจัยนโยบาย ยังคงพบข้อจำกัด อาทิ การศึกษาเชิงชาติพันธุ์วิทยา (Baker & McGuirk, 2017) แต่ König (2021) ยังคงเชื่อว่าหากกำหนดกรอบการศึกษาอย่างชัดเจน นักวิจัยสามารถจัดการกับความกำกวมของการวิจัยนโยบายได้ นอกจากนั้น Sadovnik (2007) ได้แย้งว่าจุดอ่อนจากการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาการวิจัยนโยบาย ซึ่งความไม่เพียงพอของหลักฐานเชิงประจักษ์เป็นปัญหาหลักในการวิจัยนโยบาย เนื่องจากเป็นส่วนสะท้อนความต้องการผู้รับนโยบายสาธารณะ

ในขณะเดียวกันการวิจัยนโยบายสาธารณะเป็นเครื่องมือการวิจัยปฏิบัติการ แต่แนวทางการศึกษายังคงขัดแย้งกัน มีข้อจำกัดความเป็นสากล ก่อให้เกิดความยากลำบากในการทำนัยแบบการวิจัยเชิงปริมาณและการทดสอบสมมติฐานและทฤษฎี การใช้เวลาเก็บข้อมูล เปรียบเทียบข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล รวมถึงอคตินักวิจัยที่มีต่อผลการศึกษอันเกิดจากความใกล้ชิดกับผู้เกี่ยวข้อง แตกต่างกับ Gottweis (2007) ระบุว่าข้อจำกัดการวิจัยนโยบายเกิดจากคำถามที่ผิดพลาดในการวิจัย โดยเฉพาะคำถามการวิจัยนโยบายที่ระบุว่าจะสามารถพัฒนาความเข้าใจกระบวนการนโยบายมิติผู้เกี่ยวข้อง ตัวแบบการตัดสินใจ ผลลัพธ์ หรือผลที่ตามมาอื่นๆ ได้อย่างไร ซึ่งการวิจัยนโยบายควรเน้นตัวแบบนโยบายที่มีเหตุผล ปราศจากอคติต่อคำถาม อาศัยความเป็นวิทยาศาสตร์และใช้เทคนิครวมถึงความเป็นเหตุเป็นผลทดแทนการเปลี่ยนแปลงทางภาษา โดยให้น้ำหนักกับข้อโต้แย้ง การตีความ การวิเคราะห์และการกำหนดนโยบายสู่ศูนย์กลางของประเด็นที่ศึกษา ดังนั้นแม้การวิจัยนโยบายมีข้อจำกัดอยู่บ้าง แต่ Clarke (2007) มองว่าตัวแปรสำคัญและจุดแข็งการวิจัยนโยบาย ได้แก่ คำถามการวิจัย ระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้ ระยะเวลา กรอบคิด จำนวนกรณีศึกษาหรือผู้ตอบแบบสอบถาม การเลือกและเงื่อนไขการประเมิน โดยส่วนการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ความต้องการนโยบายสาธารณะจำเป็นต้องถูกสะท้อนในผลการวิจัยอันเป็นที่ยอมรับร่วมกัน

กรณีศึกษางานวิจัยนโยบาย

งานวิจัยนโยบายมีลักษณะใกล้เคียงกัน โดยมีศูนย์กลางการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่อนโยบายสาธารณะภายในองค์กรต่าง ๆ อาทิ องค์กรไม่แสวงหากำไร องค์กรภาครัฐ องค์กรภาคเอกชน ประชาสังคม หรือประชาชน โดยการศึกษาของ Acevedo, Sellare & Martínez (2019) เกี่ยวกับการเงิน การพัฒนาองค์กร และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในภาคเกษตรกรรมเป็นการพิจารณาบทบาทหลักของผู้เกี่ยวข้องก้นนโยบาย การวิจัยนโยบายมีติดังกล่าวสะท้อนผู้เกี่ยวข้องทางการเมืองว่าเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ รวมถึงบทบาทของ

สถาบันการเมืองต่อการดึงดูดสินค้าจากต่างประเทศอันเป็นผลดีต่อระบบเศรษฐกิจในโคลัมเบีย รวมถึงการศึกษาของ Greason (2018) เน้นเปิดโอกาสการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายในการวิจัย จนกระทั่งผลการวิจัยสามารถสะท้อนความหมายจากกลุ่มผู้มีส่วนร่วมอย่างหลากหลาย

ตาราง 1 งานวิจัยทางการวิจัยนโยบาย

ผู้แต่ง	มิติการศึกษา	การตั้งคำถาม	ผู้เกี่ยวข้อง	ผลการศึกษา
Acevedo, Sellare & Martínez (2019)	บทบาทภาคเกษตรกรรมต่อนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจ	ใครเป็นผู้มีบทบาทหลักและเกี่ยวข้องกับนโยบาย	สมาคมเกษตรกร รัฐบาล สมาพันธ์ผู้ปลูกกาแฟ	สมาคมเกษตรกร มีอิทธิพลต่อการพัฒนา
Greason (2018)	การปรับปรุงนโยบายสาธารณะสุขจากผู้เกี่ยวข้อง	ควรปรับปรุงระบบสาธารณสุขอย่างไร	ผู้เชี่ยวชาญจากทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐและประชาชน	เน้นนำเสนอและแสดงอิทธิพลต่อการวิจัย
Kerrigan & Johnson (2019)	การวิจัยนโยบายในนโยบายการศึกษา	ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กำหนดนโยบายและนักปฏิบัติ	กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างหลากหลาย	อิทธิพลการวิจัยต่อนโยบายการศึกษา
Setiadi & Lo (2019)	นโยบายการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	อิทธิพลการวิจัยนโยบายและผู้เกี่ยวข้อง	ผู้บริจาค องค์กรไม่แสวงหากำไร ภาครัฐ	กระบวนการวิจัยนโยบายเป็นเพียงจุดเริ่มต้น
Mathur & Mathur (2007)	การวิจัยนโยบายในประเทศอินเดีย	มิติการวิจัยนโยบายในอินเดีย	กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างหลากหลาย	การวิจัยนโยบายถูกใช้ในการพัฒนา

เช่นเดียวกับการวิจัยนโยบายด้านการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศในเมืองเซมารัง (Semarang) และเปกอลัง (Pekalongan) ประเทศอินโดนีเซีย โดย Setiadi & Lo (2019) มีขอบเขตศึกษาบทบาทผู้เกี่ยวข้องและการตัดสินใจ ทำให้การศึกษาสามารถสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างการวิจัยนโยบายกับการตัดสินใจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยระบุว่าการวิจัยนโยบายด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเป็นส่วนหนึ่งของการสนับสนุนการพัฒนานโยบาย

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศระดับเมือง จะเห็นได้ว่าจากงานวิจัยนโยบายดังกล่าว แม้ขอบเขตการศึกษาต่างกัน แต่หลักการวิจัยนโยบายพื้นฐานที่เน้นผู้เกี่ยวข้องมีความใกล้เคียงกัน

สรุปผลการศึกษา

แม้การวิจัยนโยบายได้รับการวิพากษ์หลายประการ โดยเฉพาะจุดอ่อนการพยากรณ์หรือทำนายปรากฏการณ์ แต่การวิจัยนโยบายยังคงเป็นเครื่องมือการวิจัยนโยบายที่มีความสำคัญจากอิทธิพลของระเบียบวิธีศึกษาซึ่งตระหนักต่อการมีส่วนร่วม ข้อมูลป้อนกลับและความต้องการผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ส่งผลให้เกิดการพิจารณาสาเหตุปัญหา การยอมรับการแก้ไขปัญหาร่วมกัน การเจรจาต่อรองและอาจมีขอบเขตกว้างขวางสู่การวิพากษ์ ระเบียบวิธีการศึกษาดังกล่าวล้วนแต่เป็นประโยชน์ต่อผลลัพธ์นโยบาย การประยุกต์การวิจัยนโยบายจึงสามารถสะท้อนความสัมพันธ์ของผู้เกี่ยวข้องนโยบาย ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญต่อนโยบายมิติต่าง ๆ ทำให้ผลผลิตจากการวิจัยนโยบายนำมาสู่ผลลัพธ์ที่ดีในการปรับปรุงนโยบายสาธารณะแทบทุกกระบวนการนโยบาย

เอกสารอ้างอิง

- Acevedo, J. D. R., Sellare, J., & Martínez, L. (2019). The Rise of Policy-Making and Public Policy Research in Colombia. In Grimm, H. M. (Ed.) *Introduction: The Added Value of Public Policy Research in the Global South*. (pp. 87-104). Cham: Springer.
- Baker, T., & McGuirk, P. (2017). Assemblage Thinking as Methodology: Commitments and Practices for Critical Policy Research. *Territory, Politics, Governance*, 5(4), 425-442.
- Bardach, E., & Patashnik, E. M. (2020). *A Practical Guide for Policy Analysis*. London: Sage.
- Bingham, A. J., Dean, S., & Castillo, J. (2019). Qualitative Comparative Analysis in Educational Policy Research: Procedures, Processes, and Possibilities. *Methodological Innovations*, 12(2), 1-13.
- Clarke, S. E. (2007). Context-Sensitive Policy Methods. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 443-464). New York: CRC Press.

- DeLeon, P., & Vogenbeck, D. M. (2007). The Policy Sciences at the Crossroads. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 3-14). New York: CRC Press.
- Dunlop, C. A., Kamkhaji, J. C., & Radaelli, C. M. (2019). A Sleeping Giant Awakes? The Rise of the Institutional Grammar Tool (IGT) in Policy Research. *Journal of Chinese Governance*, 4(2), 163–180.
- Farquharson, K. (2005). A Different Kind of Snowball: Identifying Key Policymakers. *International Journal of Social Research Methodology*, 8(4), 345–353.
- Fischer, F. (2007). Deliberative Policy Analysis as Practical Reason: Integrating Empirical and Normative Arguments. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 223-236). New York: CRC Press.
- Friedensen, R., McCrae, B., & Kimball, E. (2017). Using Qualitative Research to Document Variations in Student Experience. In Kimball, E., & Loya, K. (Eds.) *Using Qualitative Research to Promote Organizational Intelligence*. (pp. 53-64). San Francisco, CA: Jossey-Bass.
- Gottweis, H. (2007). Rhetoric in Policy Making: Between Logos, Ethos, and Pathos. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 237-250). New York: CRC Press.
- Graaf, G. D., & Hertogh, M. (2020). Policy Research Under Pressure: The Case of the Ministry of Justice in the Netherlands. *Journal of European Public Policy*, 1-22.
- Greason, M. (2018). Connecting Findings to Meaningful Change: The Benefits of Using Qualitative Delphi in Empirical Ethics and Policy Research in Long-Term Care. *International Journal of Qualitative Methods*, 17(1), 1-11.
- Grimm, H. M. (2019). Public Policy Research in the Global South A Cross-Country Perspective. In Grimm, H. M. (Ed.) *Introduction: The Added Value of Public Policy Research in the Global South*. (pp. 1-13). Cham: Springer.
- Jann, W., & Wegrich, K. (2007). Theories of the Policy Cycle. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 43-62). New York: CRC Press.
- Johnston, R., & Plummer, P. (2005). What is Policy-Oriented Research?. *Environment and Planning A*, 37(9), 1521-1526.

- Kerrigan, M. R., & Johnson, A. T. (2019). Qualitative Approaches to Policy Research in Education: Contesting the Evidence Based, Neoliberal Regime. *American Behavioral Scientist*, 63(3), 287–295.
- Kimball, E. (2019). Using the Extended Case Method to Expand the Scope of Policy Research: An Examination of the Educational Outcomes of a College Preparation Program for Low-Income, Racially Minoritized Students. *American Behavioral Scientist*, 63(3), 351-368.
- König, P. D. (2021). A Magic Bullet in Policy Communication? On the Ambiguous Use of Framing in Policy Research. *Policy Studies*, 42(1), 60-79.
- Lancaster, K. (2017). Confidentiality, Anonymity and Power Relations in Elite Interviewing: Conducting Qualitative Policy Research in a Politicised Domain. *International Journal of Social Research Methodology*, 20(1), 93-103.
- Lodge, M. (2007). Comparative Public Policy. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 273-288). New York: CRC Press.
- Majchrzak, A., & Markus, M. L. (2014). *Methods for Policy Research: Taking Socially Responsible Action*. California: SAGE Publications.
- Mathur, N., & Mathur, K. (2007). Policy Analysis in India: Research Bases and Discursive Practices. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 603-616). New York: CRC Press.
- Maxwell, J. (2004). Causal Explanation, Qualitative Research and Scientific Inquiry in Education. *Educational Researcher*, 33(2), 3–11.
- Mayer, I. (2007). The Evolution of Policy Analysis in the Netherlands. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 553-570). New York: CRC Press.
- McGann, J. G. (1992). Academics to Ideologues: A Brief History of the Public Policy Research Industry. *Political Science & Politics*, 25, 733-740.
- Raitzer, D. A., & Ryan J. G. (2008) State of the Art in Impact Assessment of Policy-Oriented International Agricultural Research. *Evidence & Policy*, 4(1), 5–30.
- Robert, S. A., & Yu, M. (2018). Intersectionality in Transnational Education Policy Research. *Review of Research in Education*, 42(1), 93-121.

- Sabatier, P. A., & Jenkins-Smith, H. C. (1999). The Advocacy Coalition Framework: An Assessment. In Sabatier, P. A. (Ed.) *Theories of the Policy Process: Theoretical Lenses on Public Policy*. (pp. 117–166). Boulder: Westview Press.
- Sadovnik, A. R. (2007). Qualitative Research and Public Policy. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 417-428). New York: CRC Press.
- Saretzki, T. (2007). The Policy Turn in German Political Science. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 587-602). New York: CRC Press.
- Scharpf, F. W. (1997). *Games Real Actors Play: Actor-Centered Institutionalism in Policy Research*. New York: Westview Press.
- Setiadi, R., & Lo, A. Y. (2019). Does Policy Research Really Matter for Local Climate Change Policies?. *Urban Policy and Research*, 37(1), 111-124.
- Sidney, M. S. (2007). Policy Formulation: Design and Tools. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 79-88). New York: CRC Press.
- Slade, R., Hazell, P., Place, F., & Renkow, M. (2020). Evaluating the Impact of Policy Research: Evidence from the Evaluation of Rural Policy Research in Developing Countries. *Evaluation*, 26(4), 541–561.
- Stone, D. (2007). Public Policy Analysis and Think Tanks. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 149-160). New York: CRC Press.
- Trudgill, S. T. (1990). *Barriers to a Better Environment: What Stops Us Solving Environmental Problems*. London: Belhaven Press.
- Wagenaar, H. (2007). Interpretation and Intention in Policy Analysis. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 429-442). New York: CRC Press.
- Yanow, D. (2007). Qualitative-Interpretive Methods in Policy Research. In Fischer, F., Miller, G., & Sidney, M. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis*. (pp. 405-415). New York: CRC Press.